

UZASADNIENIE

M. R. został skazany prawomocnymi wyrokami :

- 1. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 23 czerwca 2010 r. wydanym w sprawie XV K 1167/10** za czyn popełniony w nocy z 26 na 27 marca 2010 r., wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzono karę grzywny 50 stawek dziennych po 10 zł każda; na poczet kary grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniu 27.03.2010 r., ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada 2 stawkom dziennym grzywny; postanowieniem z dnia 14 marca 2013 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; zastępcza kara 24 dni pozbawienia wolności została wykonana w okresie 4.11.2012-28.11.2012 r.; kara pozbawienia wolności została wykonana w okresie 29.04.2013-29.12.2013 r. (k.42, 44v, informacja o pobytach i orzeczeniach k.49v, 50);
- 2. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 25 stycznia 2012 r. wydanym w sprawie IV K 605/11** za czyn popełniony w dniu 5 września 2009 r. wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, na podstawie art. 33 § 2 kk orzeczono karę grzywny 50 stawek dziennych po 10 zł każda, na poczet kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: 5.09.2009 r.-6.09.2009 r. oraz od 3.11.-19.11.2010 r.; postanowieniem z listopada 2013 r. umorzono pozostała do uiszczenia grzywnę (k.52);
- 3. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 13 września 2012 r. wydanym w sprawie III K 806/12** za czyn popełniony od daty dziennej bliżej nie ustalonej miesiąca kwietnia 2012 r. do 9 maja 2012 r. wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzono karę grzywny 60 stawek dziennych po 10 zł każda, zobowiązano do naprawienia szkody, na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniach 9.05-10.05.2012 r., przy czym jeden dzień zatrzymania równa się dwóm stawkom dziennym grzywny; postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; dnia 12.10.2015 r. wykonano karę grzywny; kara pozbawienia wolności została wykonana w okresie 27.01-27.11.2014 r. (k.39, 40, informacja o pobytach i orzeczeniach k.49, 49v);
- 4. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 20 lutego 2013 r. wydanym w sprawie III K 71/13** za czyn popełniony w dniu 27 maja 2012 r. wyczerpujący dyspozycję art. 284 § 2 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzono karę grzywny 30 stawek dziennych po 10 zł każda, zastępcza kara 15 dni pozbawienia wolności za grzywnę została wykonana w okresie 14.06.-29.06.2016 r. (k.36, informacja o pobytach i orzeczeniach k.48);
- 5. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 listopada 2014 r. wydanym w sprawie IV K 330/13** za czyn popełniony w dniu 26 lutego 2013 r. wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; zasądzono także odszkodowanie; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 6.03.2013 r. oraz od 29.12.2013 r.-27.01.2014 r. i od 27.11.2014 r.-15.04.2015 r.; kara pozbawienia wolności została wykonana w całości (k.26, 29, informacja o pobytach i orzeczeniach k.48v, 49).
- 6. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 12 października 2017 r. wydanym w sprawie IV K 598/17** za czyn popełniony 16 lutego 2017 r. wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku i 3 (trzech) miesięcy, orzeczono obowiązek naprawienia szkody; przewidywany okres wykonywania kary pozbawienia wolności od 5.11.2017 r. do 3.02.2019 roku (k.33, opinia k.45, informacja o pobytach i orzeczeniach k.47);

7. **Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 marca 2017 r. wydanym w sprawie IV K 187/15** za czyny popełnione w dniu 29 marca 2013 r. I. wyczerpujący dyspozycję art. 217 § 1 kk na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, II. wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 kk na karę 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, jako karę łączną orzeczono karę 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 5.05.2016 r. godz. 13.00 do dnia 14.06.2016 r. do godz. 13:00 oraz od dnia 29.06.2016 r. od godz. 13:00 do dnia 27.07.2016 r. godz. 14:45; przewidywany okres wykonywania kary pozbawienia wolności to 3.02.2019 r. - 24.05.2021 roku (k. 21, 24, opinia k.45 informacja o pobytach i orzeczeniach k.47v,48).

Zachowanie M. R. od początku pobytu w warunkach izolacji więziennej było dobre. Skazany nie był karany, raz był nagradzany, nie korzystał z ulg. Jest dobrze dostosowany do warunków izolacji więziennej. Jest grzeczny, kulturalny, nie sprawia problemów natury wychowawczej. Przynależy do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, ale nie odnotowano konfliktów na tym tle. Wobec przełożonych zachowuje się poprawnie. Nie jest zatrudniony. Wolny czas poświęca na czytanie prasy, książek, słuchanie audycji radiowych oraz zajęcia własne. Korzysta z dostępnych form zajęć kulturalno-oświatowych organizowanych w świetlicy. Utrzymuje kontakt z synem (opinia o skazanym k.45).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego.

Czyn, którego dotyczy podlegający łączeniu wyrok w sprawie IVK 598/17 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, został popełniony w dniu 16 lutego 2017 roku, a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dn. 20 marca 2015r.). Do orzeczenia kary łącznej w stosunku do M. R. znajdują zatem zastosowanie przepisy ustawy karnej w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku.

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. przesłanką do wydania wyroku łącznego w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów jest spełnienie warunków określonych w art. 85 § 1 i 2 k.k., a więc popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw i wymierzenie za nie kar tego samego rodzaju albo innych podlegających łączeniu. Podstawą wymierzenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w zdaniu poprzedzającym. Na gruncie obowiązujących obecnie przepisów kary wykonane w całości, jak też takie, z których odbycia skazany został warunkowo zwolniony, a zwolnienia tego nie odwołano w okresie próby – jako niepodlegające wykonaniu – nie mogą stać się podstawą orzeczenia kary łącznej.

Analiza wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych M. R. i ujętych w aktualnej karcie karnej (k.7) prowadzi do wniosku, że przesłanki do objęcia węzłem kary łącznej spełniają: kara roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona w sprawie IV K 598/17 Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie oraz kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie 187/15 Sądu Okręgowego w Lublinie. Kary te nie zostały jeszcze wykonane, a zatem mogą zostać objęte węzłem kary łącznej. Karę tę można wymierzyć w granicach od 2 lat i 6 miesięcy (najwyższa kara łączna podlegająca łączeniu) do 3 lat i 9 miesięcy (suma kar jednostkowych i kar łącznych podlegających łączeniu).

Brak przy tym podstaw do wnioskowania, że zastosowanie wobec M. R. zasad obowiązujących przed 1 lipca 2015 roku byłoby dla niego względniejsze. Wprawdzie zachodziłyby przesłanki do orzeczenia kary łącznej obejmującej skazanie na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie IVK 330/13 Sądu Okręgowego w Lublinie oraz na kary jednostkowe 4 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat i 6 miesięcy w sprawie IVK 187/15 Sądu Okręgowego w Lublinie, ale w ocenie Sądu nie byłoby to względniejsze dla oskarżonego. W takim bowiem przypadku kara łączna musiałaby być orzeczona w granicach od 2 lat i 6 miesięcy do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a niezależnie od tego skazany musiałby odbyć karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która nie mogłaby być objęta węzłem kary łącznej.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec M. R. w niniejszej sprawie, Sąd brał pod uwagę treść art. 86 § 1 kk, zgodnie z którym sąd orzeka karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczającej jednak 20 lat pozbawienia wolności. Sąd kierował

się także treścią art. 85a kk i miał na uwadze cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, która kara winna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wzięto także pod uwagę, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynów nie mogą być okolicznościami rzutującymi na wymiar kary łącznej. Zostały one bowiem zbadane i ocenione na etapie orzeczeń jednostkowych i miały wpływ na wysokość poszczególnych kar. Sąd natomiast wydając wyrok łączny kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej i generalnej. Właściwie ukształtowana kara łączna winna bowiem oddziaływać wychowawczo na sprawcę przestępstwa i chronić społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na dobra chronione prawem. Kara ma na celu również kształtowanie świadomości prawnej w społeczeństwie. W orzecznictwie podkreśla się, iż sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz winien rozważyć związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy czynami objętymi wyrokami jednostkowymi, jak też okoliczności zaistniałe już po wydaniu poprzednich wyroków (wyrok SN z 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z 15 maja 1990 roku, IV KR 80/90, nie publ. - Lex nr 22064), pod kątem orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji (pochłonięcia kar jednostkowych przez karę najsurowszą), asperacji (zaostżenia), kumulacji (zsumowania kar jednostkowych), bądź redukcji.

Mając na uwadze cel jaki przyświeca instytucji kary łącznej, którym jest zapewnienie racjonalnego i humanitarnego stosowania kar, mechaniczne ich sumowanie mogłoby prowadzić do nadmiernego i zbyt uciążliwego dla skazanego stosowania represji karnej. Wyrok łączny nie jest bowiem instytucją pomyślaną jako sposób zaostżenia kar. Stąd zdaniem Sądu nie było zasadne zastosowanie wobec M. R. zasady kumulacji, która winna być stosowana wyjątkowo w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Z drugiej strony nie sposób także przyjąć za zasadne zastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji. Kara łączna nie może być bowiem traktowana jako narzędzie łagodzenia kar. Nie można przyjąć, aby popełnienie więcej niż jednego przestępstwa było okolicznością łagodzącą i mogło stanowić jakąkolwiek premię dla skazanego. Sąd podziela przy tym stanowisko wyrażone przez judykaturę, że zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2014, sygn. akt: II AKa 12/14, LEX nr 1437860).

Skazany w połączonych mu wyrokach jednostkowych został skazany za różne przestępstwa, skierowane przeciwko różnym rodzajowo dobrom prawnie chronionym (mieniu, nietykalności cielesnej). Jego czyny pozostawały bez związku podmiotowego w zakresie osób pokrzywdzonych popełnieniem tych przestępstw. Wręcz przeciwnie – zostały one popełnione na szkodę różnych podmiotów. Zwrócić również uwagę należy na wielość przestępstw i fakt, iż zostały one popełnione na przestrzeni dość znacznego czasu.

Wpływ na wymiar orzeczonej kary łącznej miało także zachowanie skazanego w warunkach zakładu karnego. Jak wynika z opinii jego aktualne zachowanie nie budzi zastrzeżeń i należy obecnie ocenić je jako poprawne.

Sąd stanął na stanowisku, iż dla pozytywnego zakończenia resocjalizacji skazanego konieczna jest jego dalsza izolacja w wymiarze wynikającym z niniejszego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze wszystkie wyżej przytoczone okoliczności i argumenty stwierdzić należy, że wymierzona M. R. kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy spełni swe funkcje w zakresie dyrektyw prewencji indywidualnej i będzie wystarczająco oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstw. Kara ta stanowić będzie bowiem wystarczającą dolegliwość dla skazanego celem uświadomienia mu karygodności czynów, których się dopuścił i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Spełni także swoją rolę w zakresie prewencji generalnej i uchroni obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem.

Uznając, że uiszczenie przez M. R. wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego byłoby dla niego zbyt uciążliwe w świetle jego sytuacji majątkowej, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia, obciążając nimi Skarb Państwa.

Orzeczenie o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu opiera się na przepisie § 11 ust.5 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji.